

- ĐÔI BỜ CHIẾN TUYẾN -

Tác giả là sĩ quan Thủy Quân Lục Chiến VNCH, định cư tại Hoa Kỳ theo diện HO-20. Bài viết của ông được một cựu đồng ngũ chuyển tới, với ghi chú đây là câu chuyện thật. Thật nhưng khó tin: một cựu nữ chiến binh Việt Cộng, nhiều năm sau chiến tranh, đi vào tận trại tù tìm thăm người sĩ quan VNCH cô từng gặp trên chiến trường, và rồi...

Sau 3 ngày quần thảo ác liệt với địch quân, chúng tôi mới chiếm được mục tiêu, Đơn vị Chủ lực Miền của địch thuộc tỉnh Bến Tre đã bị xóa sổ, nhưng Tiểu Đoàn của chúng tôi cũng bị thiệt hại khá cao. Trung Đội 4 của tôi được lệnh bung rộng ra kiểm soát từng hầm hố, từng công sự của địch. Cảnh vật hoang tàn đổ nát, những thân cây dừa bị mảnh đạn pháo binh băm nát lổ chỗ. Hầu như không còn chỗ nào nguyên vẹn, mùi thuốc súng nồng nặc khó chịu vẫn còn vương lại nơi đây. Tôi với thằng Kính, người mang máy truyền tin, cẩn thận từng bước trên bờ mương nhỏ. Chợt Kính nói nhỏ:

- “Ông Thầy! Coi chừng, hình như có người trong lùm cây”.

- Tản rộng ra, theo dõi kỹ chung quanh và coi chừng đồ chơi của tụi nó

Tôi ra lệnh cho Kính xong là lom khom phóng qua những thân cây nằm ngổn ngang trên mặt đất, khẩu M16 lên đạn sẵn sàng, Kính theo ké bên hông. Tiếng rên nho nhỏ của phụ nữ văng vẳng ra từ trong lùm cây rậm rạp.

- Một đồng chí nữ nhà ta đấy. Kính reo nho nhỏ.

Kinh nghiệm chiến trận cho tôi biết không bao giờ hấp tấp trước mọi tình huống, có thể địch gài mìn bẫy xung quanh, hoặc giả vờ bị thương để dẫn dụ đối phương tới gần rồi sát hại. Dơ ngón tay ra hiệu lệnh và chỉ vào lùm cây, tôi quan sát lần nữa rồi rón rén bước nhẹ, đằng kia thằng Kính lăm le khẩu súng trên tay trông chừng. Tôi lấy mũi súng vạch đám lá, một cô gái trạc độ 18, 19 tuổi nằm gối đầu lên chiếc ba-lô màu “cứt ngựa”, vai trái bị trúng đạn máu tuôn ra ướt đẫm, mắt nhắm nghiền nhưng miệng vẫn không ngớt rên rĩ:

- Nước...Nước..cho tôi miếng nước.

Trước tình trạng nguy hiểm đến tính mạng của “Cô” địch quân sau khi ngừng tiếng súng, việc đầu tiên là phải cầm máu, tôi lấy băng cá nhân lau nhẹ trên vết thương, đoạn dùng lưỡi lê cắt khoảng áo trên vai, đỡ cô ngồi dựa vào gốc dừa rồi bảo Kính:

- Mày băng dùm cho cô ấy, nhớ nhẹ tay.

Kính nhăn nhó khó chịu, vừa băng vừa cẩn thận với ông thầy:

- Ông nhân từ quá! Gặp em thì con nhỏ này tiêu đời.

Tôi im lặng không nói gì, thằng Kính nói đúng, những người lính của tôi đã ngã xuống, máu của họ đổ ra cho sự tự do, người Cộng Sản có nhân từ với người anh em của tôi không?

- Nước...Làm ơn cho tôi xin miếng nước.

- Im miệng lại, khát ráng chịu.

Kính lại cần nhân, tôi liếc nhìn người đệ tử tỏ ý không hài lòng.

- Mà đừng nói như vậy, với một người sắp sửa chết mình đừng nuôi thù hận nữa. Thôi mà ra ngoài trông chừng cho tao đi.

Tôi lấy cái khăn màu tím cột trên vai áo, dấu hiệu nhận diện của đơn vị, thấm chút nước rót từ bình tông lau nhẹ trên mặt cô gái. Tôi ngăn người trong giây lát vì sắc đẹp của cô, khuôn mặt thanh tú với hàng mi cong nhất là sống mũi cao nom cô phẳng phất như minh tinh màn bạc dù trắng xanh vì mất máu nhưng cô ta vẫn có nét thu hút đặc biệt. Ghé bình tông nước vào miệng cô gái, tôi nói nhỏ:

- Cô uống đi, nhớ từ từ từng chút một.

Cô ngoan ngoãn nghe lời như một em bé:

- Cám ơn ông nhiều.

Giọng nói yếu ớt và mệt mỏi.

- Tôi sẽ băng vết thương cho cầm máu, cố chịu đau nghe.

- Không cần đâu, làm phiền ông nhiều rồi, vả lại tôi cũng sắp chết đến nơi.

- Bậy bạ, vết thương này đâu có gì nguy hiểm.

- Đừng an ủi như vậy, hỏi này ông nói tôi sắp chết đừng nuôi hận thù nữa.

- Tại vì...Tại vì...Tôi không muốn lính của mình ăn nói như vậy.

Cô gái mở mắt nhìn tôi với vẻ cám ơn, trong đáy mắt chứa nhiều điều muốn nói, lâu lắm cô nói thều thào:

- Bây giờ ông sẽ làm gì? Bắn một phát súng có lẽ nhẹ nhàng hơn là giao tôi cho cơ quan điều tra.

Thật tình tôi không biết trả lời sao, chưa kịp phản ứng thì cô tiếp:

- Tôi sinh ra ở miền đất mệnh mông sông nước, hãy để thân xác này vùi dập nơi đây. Xin ông

đừng giao cho ai hết. Tôi van xin ông.

- Thôi được rồi, tôi sẽ làm theo lời yêu cầu của cô. Nhưng trước nhất hãy để tôi băng bó vết thương cái đã, đừng bướng bỉnh như vậy.

Cô gật nhẹ đầu mà không nói lời nào. Kéo ống tay áo lên, lộ làn da trắng nõn nà, tôi chăm chú lau vết thương dính máu và sinh lầy, cô nhăn nhó suýt soa vì đau, tôi bật cười:

- Đi lính bị thương, bị bắn không đau, chỉ có lau vết thương mà cô nhăn nhó, rên rỉ như....

- Sao không đau, ý ông muốn nói tôi nhăn nhó như khi chửi gì?

Cô cướp lời, nhưng đã đoán đúng điều tôi bỏ lửng nên tôi cười trừ, đỡ cô gái nằm xuống ngay ngắn trên mấy tàu lá chuối rồi tôi đứng dậy cầm cây súng lên đạn .. rồi lấy hộp lương khô, bình nước và cuộn băng cứu thương, tất cả đặt bên cạnh cô rồi nghiêm nghị nói:

- Đơn vị tôi sẽ di chuyển đi nơi khác bất cứ lúc nào, những thứ này cần thiết cho cô, tôi hy vọng người của cô sẽ trở lại tìm và cứu sống đồng đội của mình.

Tôi lấy khăn nhúng nước lau mặt cho cô đoạn cẩn thận lấy mấy tàu lá dừa che kín lại.

- Này... Ông tên là gì vậy?

- Có quan trọng lắm không?

- Ít ra sống hay chết tôi còn biết tên người đã đối xử tốt với mình.

- Vậy thì cô nói với Diêm Vương gã đó là Lam, Trần Hoài Lam và cô xin với ông cho tôi tai qua nạn khỏi trong chiến tranh này.

Tôi nghe tiếng cô cười nhỏ cùng tiếng nói thật nhẹ:

- Dạ, Quyên đêm nào cũng sẽ cầu nguyện cho ông Lam tai qua nạn khỏi.

Quyên, người con gái mà tôi gặp gỡ một lần, và chỉ một lần duy nhất trong cuộc đời kể từ đó.

Bước chân người lính như tôi đã qua mọi đoạn đường đất nước, những trận đánh đẫm máu và cái chết của đôi bên lên rất cao. Vài lần bị thương nặng nhẹ nhưng tính mạng vẫn còn giữ được, phải chăng Quyên đã cầu nguyện cho tôi được tai qua nạn khỏi như nàng đã hứa?

Đất nước tuy hết chiến tranh, tiếng súng lặng im, nhưng những Quân nhân QLVNCH, nhất là hàng Sĩ quan, không được thở hít không khí hòa bình ấy sau bao năm trần trở với chiến tranh mà tất cả đi vào Trại "Cải Tạo", một danh từ mỹ miều đẹp đẽ nhưng thực chất là đầy đọa, là giết lòn mòn chúng tôi. Chính họ nói bắn cho chết một lần thì "khoan hồng nhân đạo quá", phải đày đọa. Tôi bắt lực nhìn bạn bè ngã xuống, đói, bệnh hoạn, bị khủng bố, bị đánh đập! Một lối trả thù đơ

bắn và hèn hạ, chúng tôi không chết trong những trận đánh đi vào lịch sử mà chết dần mòn và âm thầm trong các trại rừng giời. Thân xác anh em chúng tôi bị vùi dập ở nơi núi rừng hiu quạnh, ở hốc núi đen tối ngàn trùng. Tôi lặng lẽ sống như cái bóng, tinh thần tuy vững vàng, nhưng thể xác thì suy sụp nặng nề, bám víu ý nghĩ duy nhất đã hy sinh làm người lính thì chấp nhận mọi gian nguy may rủi.

Ngày hôm ấy, trại Bù Gia Mập, nơi tôi đang “Lao động là Vinh quang” có cơn bão rừng rất lớn, mọi người được phép nghỉ tại lán. Anh Đan, Khôi trưởng nhận thư từ Quân giáo phân phát cho anh em. Là một kẻ không thân nhân, không họ hàng, tôi lảng đi nơi khác cho đỡ tủi thân.

- Trần Hoài Lam có thư.

Cả phòng ngạc nhiên vì ai cũng biết tôi là thằng “mồ cô”, là “con bà Phước”, danh từ ám chỉ những kẻ không có ai thăm viếng lẫn thư từ. Rất ngạc nhiên tôi nghĩ thầm trong bụng có lẽ trùng tên với một người nào đó nên im lặng.

- Trần Hoài Lam có thư.

Người Khôi trưởng lập lại với vẻ khó chịu.

Tôi dè dặt bước tới trong trạng thái hoang mang :

- Có thật là của tôi không anh Đan?

- Tên anh rành rành trên phong bì làm sao sai được, thôi nhận đi cho tôi còn làm việc, nếu có sai thì cho tôi biết.

Cầm lá thư tôi lật qua lật lại, xem kỹ có phải đúng tên mình không. Hoàn toàn đúng nhưng tưởng chữ lạ hoắc và cái tên cũng chưa nghe qua, nhưng một điều chắc chắn người viết là phái nữ, nét chữ mềm mại thẳng đứng nhưng rõ ràng. Trần Hoài Quyên, thật là lạ, trùng họ, trùng chữ lót, chỉ khác tên. Tôi tứ cố vô thân làm gì có họ hàng. Tôi đọc:

Anh Lam !

Có lẽ anh ngạc nhiên lúc nhận thư của Quyên, người con gái xa lạ gửi đến cho mình, nhưng khi em nói câu này chắc chắn anh hình dung Quyên là ai:

- “Đi lính bị thương, bị bắn không đau, chỉ lau có vết thương mà nhăn nhó rên rỉ như...”.

Đọc mấy dòng chữ trên, tôi lặng người rất lâu, bàng hoàng và xúc động hơn bao giờ hết khi nhớ lại trong trận đánh ấy, có một nữ thương binh VC khuôn mặt bê bết sình đất, tóc tai rũ rượi gói đầu trên ba lô nhỏ, ánh mắt thất thần, tôi đến gần rồi nhẹ nhàng lấy khăn lau vết thương cho cô, khuôn mặt trong sáng hiện ra. Cô viết tiếp:

- “Đúng như anh nói, đêm hôm ấy đồng đội đã mang em ra khỏi nơi mù mịt khói lửa và chữa trị ở Bệnh viện Trung Ương, sau khi rời khỏi bệnh viện, em xin về nhà, không còn muốn tham gia vào nơi lửa đạn nữa. Từng là chiến sĩ xuất sắc trong Khu, coi cái chết nhẹ nhàng, chết vì Đảng vậy mà em lui về hậu phương, kỳ lạ quá phải không anh Lam? Chính anh đã làm thay đổi lập trường của em. Những người đối đầu không hẳn đều tàn ác, bằng chứng là anh. Anh đối xử thật tốt, thật nhân đạo với kẻ thù, dù rằng thuộc hạ của anh không biết bao người đã ngã xuống vì những viên đạn của kẻ địch, mà có thể trong đó có cả em.

Hòa Bình tái lập em không vui vì còn hận thù, phương châm của cấp Lãnh đạo đề ra là “Nợ máu phải trả bằng máu”. Em rất buồn vì biết anh đang đi vào ngõ cụt, không lối thoát, con đường đi đến cái chết. Như đã nói, từ sau ngày bị thương, em đã ra khỏi cuộc chơi, không muốn dính líu đến thù hận nữa, bàng quan trước mọi việc nhưng không thể nào quên anh, em đã tìm kiếm tin tức của anh qua các trại học tập. Trời không phụ lòng người, rốt cục em cũng tìm ra anh. Anh Lam! Còn nhớ những gì em đã nói trước khi anh từ giã ra đi không?

- “ Dạ.....Quyên đêm nào cũng sẽ cầu nguyện cho ông Lam..”

Em đã cầu nguyện như vậy mỗi đêm để ơn trên ban mọi điều lành đến cho anh tai qua nạn khỏi đúng như lời đã hứa. Em đang thu xếp công việc để đến thăm anh kỳ tới. Mong được gặp lại anh. Hy vọng đừng làm mặt lạ với Quyên.

Từ đó tôi không còn là người cô độc nữa, Quyên thăm tôi đều đặn như mọi thân nhân “Cải Tạo” khác mà không dựa vào thành tích quá khứ hay nhờ đồng đội cũ. Lần nào Quyên cũng khóc, giọt nước mắt long lanh trên má làm tôi xúc động muốn khóc theo. Ân tình của em làm sao tôi báo đáp cho nổi ! Thôi thì chỉ còn cách là.....

Trên đất ty nạn, Quyên bây giờ là mẹ của bảy con 3 đứa cháu khính, xinh đẹp. Em chu toàn nhiệm vụ của người vợ hiền, người mẹ nhân ái. Sống ở xứ người vẫn minh tân tiến nhưng Quyên vẫn là của tôi dạo nào, áo bà ba và sợi thung buộc trên tóc. Những đêm con cái ngon giấc, em qua nằm kế bên tôi thủ thỉ trò chuyện tâm sự:

- Quyên à, em thương anh từ lúc nào?

- Kỳ cục, ai mà nhớ, hỏi chi khó trả lời. Em mắc cỡ phụng phịu.

- Vậy thì thôi anh không hỏi nữa. Tôi làm bộ giận dỗi quay mặt đi nơi khác.

Cô lật đật nắm lấy tay tôi năn nỉ:

- Thôi đừng giận nữa, em nói, nhưng cấm không được cười à nha.

Quyên bắt tôi thề thốt đủ mọi điều rồi mới nói:

- Em yêu từ lúc anh kéo tay áo lên để băng bó. Mặc cỡ muốn chết, đã vậy lại còn gheo người ta này nọ. Anh biết không, cái khăn màu tím ngày đó anh lau mặt cho em, em giữ mãi trong người, đi đâu cũng xếp lại bỏ vào túi áo, lâu lâu mở ra xem sợ rớt mất.

Cảm động tôi hôn lên trán vợ, không ngờ cô yêu thương tôi đến như vậy.

- Anh biết không, có một hôm em giặt xong phơi ở hàng rào gió thổi mất tiêu. Trời đất, em khóc mấy ngày, đi tìm nó khắp nơi. Không hiểu sao nó lại về với em, đưa bạn nhặt được mang trả lại. Nó nói cái khăn này bay tới tận Khu ủy, cách đó gần 5 cây số. Em tin rằng anh luôn luôn bên cạnh để giúp em vượt qua nguy hiểm. Hôm bị thương nếu gặp người khác thì em không biết ra sao? Có lẽ bị chết không chừng.

Quyên ngủ say bên vai tôi, tiếng thở nhẹ nhàng êm ái. Một điều huyền diệu khó tin nhưng thật sự là vậy. Phải chăng duyên số đưa đẩy để tôi gặp em trong hoàn cảnh đó. Đúng như Quyên nói, nếu gặp người khác em có thể em bị bắn hay chết vì vết thương. Hôn lên trán vợ, tôi thì thầm:

- Quyên em, duyên nợ trời định em ạ.

Bên vai tôi, Quyên ngủ ngon lành khuôn mặt thiên thần không gợn chút bụi trần.

Mũ Xanh Lê Văn Nguyên